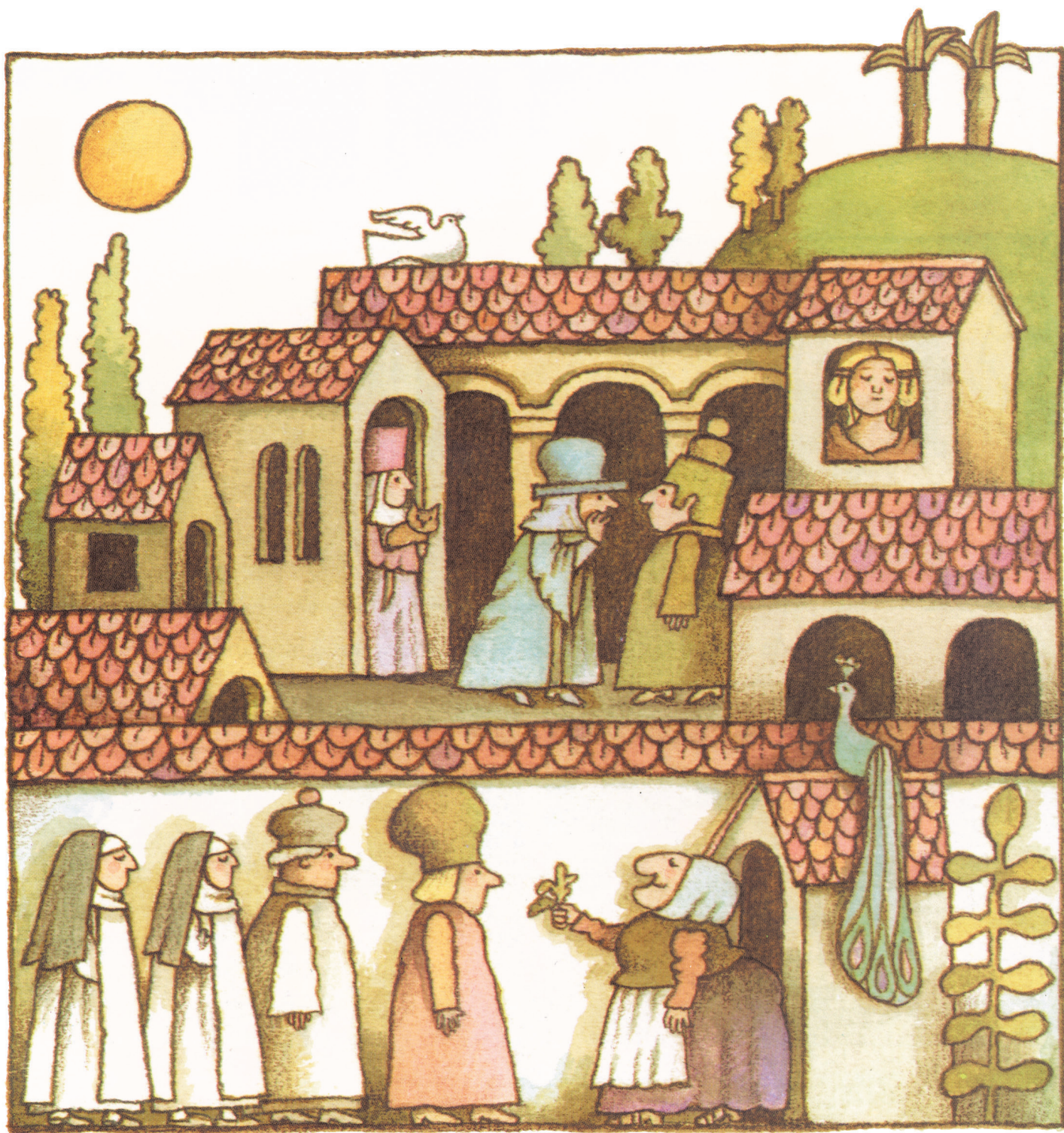

Inter-un orașel din Calabria trăia odată, demult, o femeie bătrână căreia toți locuitorii îi ziceau Strega Nona, adică „Bunica Vrăjitoare“.

Și, chiar dacă toți vorbeau despre ea numai în șoaptă, la ea se duceau când aveau vreun necaz. Ba până și preotul și măicuțele de la mănăstire se duceau la ea, pentru că Strega Nona *chiar* avea puteri magice.

Știa să lecuiască durerile de cap cu apă, cu ulei și un ac de păr.

Făcea fierturi anume pentru fetele doritoare să-și afle alesul inimii.

Și era neîntrecută când era vorba să te scape de negi.

Iată însă că, îmbătrânind și ea, și simțind nevoia unui ajutor la treburile din gospodărie și grădină, Strega Nona s-a hotărât să pună un anunț în piața mare a orașelului.

Așa se face că Antonio Lunganul, un băiat cam fără scaun la cap, se înfățișă înaintea ei.

— Antonio, îi zise Strega Nona, uite ce ai tu de făcut: trebuie să mături prin casă și să speli vasele, să uzi grădina și să culegi legume, să-i dai de mâncare caprei și s-o mulgi. Și mai trebuie să aduci apă. Pentru toate astea, am să-ți plătesc trei gologani și am să-ți dau de-ale gurii și un loc unde să-ți pui capul jos.

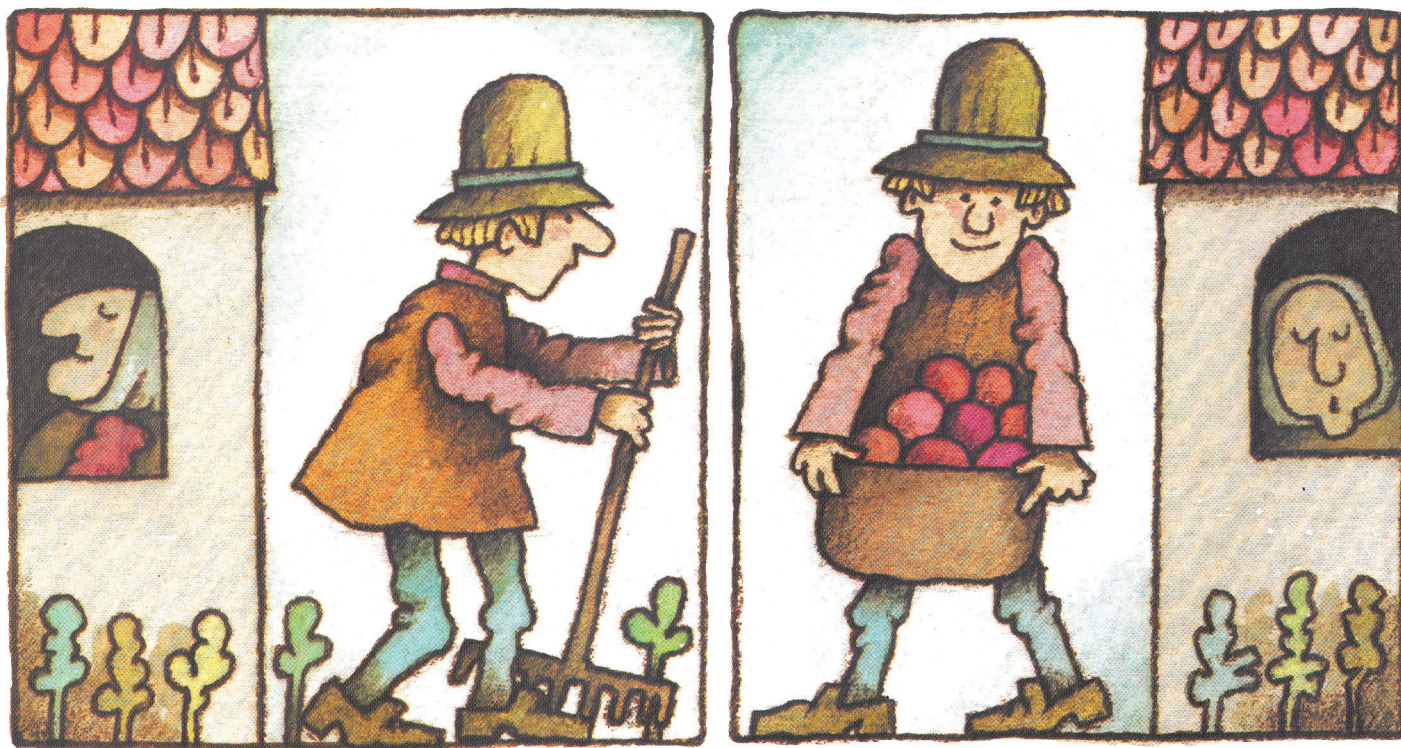
— O, *grazie*, îi răspunse Antonio.

— Un lucru însă n-ai voie să-l faci în ruptul capului, îi zise Strega Nona: să te atingi de oala de fiert paste. E o oală neprețuită și nimeni n-are voie s-o atingă!

— O, *si*, da, răspunse Antonio Lunganul.

Și zilele trecură. Antonio Lunganul își vedea de treabă, iar Strega Nona primea oamenii care veneau să-și lecuiască durerile de cap, să-și afle alesul inimii sau să scape de negi. Antonio își avea culcușul chiar lângă șura caprei, iar de-ale gurii avea din belșug.

Într-o seară, pe când mulgea capra, Antonio o auzi pe Strega Nona cântând și, iscodind pe fereastră, o văzu aplecată peste oala de fiert paste.

Și iată ce-o auzi cântând:

Fierbe, fierbe, ol de lut,
Taler să am de umplut,
Foamea vin' de mi-o alungă,
Dă-n clocot cât să-mi ajungă.

Iar oala bolborosi și dădu în clocot, și de îndată se umplu cu paste fierbinți și aburinde.

Iar pe urmă, Strega Nona cântă:

Gata, gata, ol de lut,
Talerul mi l-am umplut,
Scade focul, ține-l jar,
Până mi-o fi foame iar.

„Ce minune!“ își spuse Antonio Lunganul. „Mai mult ca sigur că-i o oală fermecată!“

